

Projekt

z dnia 30 kwietnia 2025 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR
RADY MIASTA PŁOCKA**

z dnia 2025 r.

w sprawie nadania nazwy rondu.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. 1. Nadaje się nazwę rondu położonemu w obrębie Nr 0002 „Trzepowo” na części działek o numerach ewidencyjnych: 202/5, 198/2 – **Rondo Bronisława Geremka**.

2. Położenie ronda określa załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Płocka.

§ 3. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego i wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Miasta
Płocka

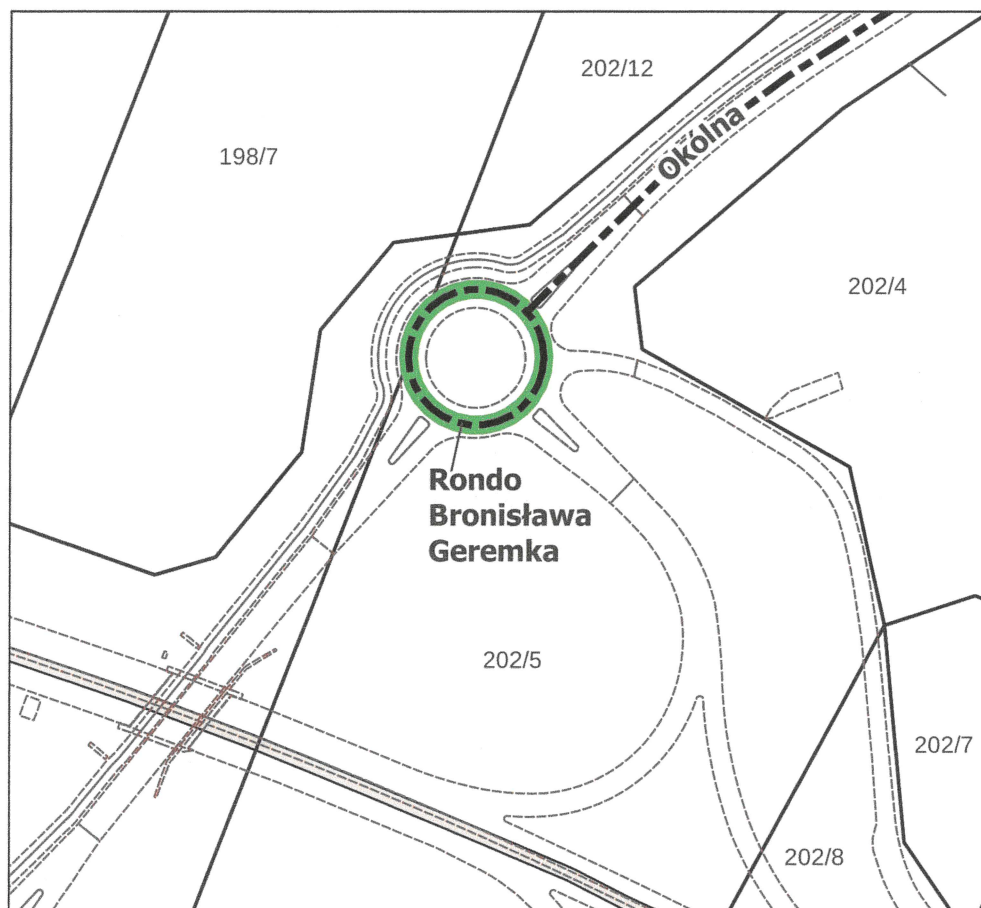
Artur Jaroszewski

RADCA PRAWNY
[Signature]
mgr Katarzyna Majzner
WA/P/209

KIEROWNIK
Referatu Ewidencji Gruntów i Budynków
[Signature]
Monika Zawadka

DYREKTOR
Wydziału Geodezji
[Signature]
Kamila Lewińska
GEODETA MIASTA

PREZYDENT
Miasta Płocka
[Signature]
Andrzej Nowakowski
SEKRETARZ MIASTA PŁOCKA
[Signature]
Albert Dyna

DYREKTOR
Wydziału Geodezji

Kamila Lewińska
GEODEZA MIASTA

UZASADNIENIE

W dniu 30.10.2024r. na posiedzeniu Zespołu ds. Nazewnictwa zaproponowano nadanie nazwy dla ronda pomiędzy ul. Macieja Rataja a ul. Okólną – Rondo Bronisława Geremka. Członkowie Zespołu ds. Nazewnictwa pozytywnie zaopiniowali ww. propozycję. Wystąpiono do Instytutu Pamięci Narodowej o opinię w zakresie upamiętnienia ww. osoby. Pismem nr BUWIII-940-74(4)/24 z dnia 11.02.2025r. otrzymano informację, iż w ocenie IPN zaproponowana nazwa dla miejsca publicznego w Płocku jest zgodna z przepisami ustawy z dnia 1 kwietnia 2016r. o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy jednostek organizacyjnych, jednostek pomocniczych gminy, budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz pomniki.

Bronisław Geremek (1932-2008) polski historyk i polityk, profesor nauk humanistycznych. działacz opozycji politycznej w okresie PRL, uczestnik obrad Okrągłego Stołu. Poseł na Sejm X, I, II i III kadencji (1989-2001), minister spraw zagranicznych (1997-2000), przewodniczący Unii Wolności (2000-2001), deputowany do Parlamentu Europejskiego VI kadencji (2004-2008), kawaler Orderu Orła Białego, laureat wielu nagród i wyróżnień: posiadał między innymi chilijski Krzyż Wielki Orderu Zasługi, niemiecki Orderu Zasługi RFN w klasie Wielkiego Oficera, niemiecki Pour le Merite. Był też oficerem francuskiej Legii Honorowej. W 1997r. otrzymał litewski Krzyż komandorski Orderu Wielkiego Księcia Giedymina. W 2000r. został odznaczony Orderem Zasługi Republiki Włoskiej I klasy, w 2002r. estońskim Orderem Krzyża Ziemi Maryjnej I klasy, a w 2004r. Orderem Trzech Gwiazd II klasy. Otrzymał odznakę ZAiKS-u (1993), Nagrodę Karola Wielkiego (1998) oraz tytuł Człowieka Roku tygodnika „Wprost” (1999). W 2002r. roku został odznaczony przez Prezydenta Aleksandra Kwaśniewskiego Orderem Orła Białego.

Urodził się 6 marca 1932r. w Warszawie w rodzinie żydowskiej jako Beniamin Lewartow. Okupacja niemiecka przerwała jego dzieciństwo. Jego rodzina zginęła w większości w niemieckich obozach zagłady: Birkenau i Auschwitz. On sam ocalał dzięki ucieczce z warszawskiego getta (przeżyli także matka i starszy brat). Po opuszczeniu getta ukrywał się w Warszawie u znajomego Polaka, po czym wyjechał wraz z matką do Zawichostu. Ukrywali się u tamtejszego sklepikarza Stefana Geremka, który tuż po wojnie ożenił się z jego matką. Po wojnie znalazł się w wielkopolskim miasteczku Wschowie, gdzie przybrany ojciec (Stefan Geremek) pełnił urząd wicestarosty. Do Warszawy wrócił już po kilku latach – tu skończył w 1950r. Liceum im. Bolesława Limanowskiego i rozpoczął studia na Wydziale Historycznym Uniwersytetu Warszawskiego. Po uzyskaniu stopnia magistra (1955) rozpoczął studia doktoranckie współtworząc grupę historyków skupionych wokół prof. Mariana Małowista. W 1956r. został stypendystą VI Sekcji Ecole Pratique des Hautes Etudes w Paryżu. Znalazł się wśród historyków tworzących historyczną szkołę naukową „Annales”. Jego mistrzami stali się wówczas Fernand Braudel i Maurice Lombard. Pobyty w Paryżu, przyjaźń i współpraca z Jakiem Le Goffem i Michelelem Mollatem, penetrowanie archiwów paryskich uczyniły z Bronisława Geremka historyka późnośredniowiecznego Paryża oraz znakomitego badacza zagadnień społecznej marginalności. Uznanie międzynarodowe zyskał dzięki pracy doktorskiej *„Najemna siła robocza w rzemiośle Paryża XIII-XV w. Studium o średniowiecznym rynku siły roboczej”*, opublikowanej w Polsce w 1962r., dwukrotnie we Francji i dwukrotnie we Włoszech. Od 1962r. do 1965r. Bronisław Geremek ponownie pracował we Francji kierując Ośrodkiem Kultury Polskiej na Sorbonie. Największą sławę przyniosły mu studia nad nędzą i marginesem społecznym, w kręgu historyków skupionych wokół Michela Mollata. W tym okresie był również autorem szeregu artykułów o wybitnych badaczach francuskich: Marcu Blochu, Lucienie Febvrze, Fernandzie Braudelu, Jacquesie Le Goffie oraz pierwszego polskiego

wydania zbioru artykułów Braudela („*Historia i trwanie*” w 1971). W 1962r. na łamach „Przeglądu Historycznego” opublikował pionierski artykuł „*Umysłowość i psychologia zbiorowa w historii*”. Od powrotu z Paryża pod koniec lat 60. należał do aktywnych członków Polskiego Towarzystwa Historycznego pełniąc między innymi funkcję sekretarza generalnego Powszechnego Zjazdu Historyków Polskich w Toruniu w 1974r. Uzyskana przez niego w 1970r. habilitacja była poświęcona grupom marginesu społecznego w średniowiecznym Paryżu. Habilitacja została wydana w 1976r. w Paryżu w formie książkowej „*Ludzie marginesu w średniowiecznym Paryżu: XIV-XV wiek*”. Książka uzyskała ogromny rozgłos we Francji, w uznaniu za nią w 1977r. Akademia Francuska przyznała Bronisławowi Geremkowi Nagrodę Marie-Eugène Simon-Henri-Martin. W latach 70. Bronisław Geremek napisał książki: „*Litość i szubienica. Dzieje nędzy i miłosierdzia*” i „*Świat „opery żebraczej. Obraz włóczęgów i nędzarzy w literaturze europejskiej XV-XVII wieku*”, które ukazały się za granicą ze względu na nałożony na niego w kraju zapis cenzorski. Obydwie książki ukazały się w Polsce dopiero w 1989r. W 1978r. przebywał na rocznym stypendium w Woodrow Wilson International Center. Profesor B. Geremek wniósł ogromny wkład do światowej historiografii średniowiecza. Był jednym z najwcześniej wydawanych i cytowanych polskich autorów w wielojęzycznej literaturze historiograficznej. Bibliografia jego prac obejmuje ponad 300 pozycji, w tym 10 książek, które zostały przetłumaczone na 10 języków, w tym na francuski, angielski, niemiecki i włoski. Był mistrzem w łączeniu dziejów Polski z historią Europy i losów Europy z losami Polski („*The Common Roots of Europe*”, Cambridge 1996).

W latach 1948–1950 należał do Związku Walki Młodych. W 1950r. został członkiem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej (PZPR), pełnił funkcję II sekretarza Podstawowa organizacja partyjna (POP) Polska Zjednoczona Partia Robotnicza (PZPR). Z partii wystąpił w 1968r. w ramach protestu wobec inwazji wojsk Układu Warszawskiego na Czechosłowację. W grudniu 1975r. był współautorem wyrażającego potrzebę reformy ustrojowej Listu 7, skierowanego do delegatów na VII Zjazd PZPR i I sekretarza KC PZPR Edwarda Gierka. W 1977r. współautor listu do władz w obronie represjonowanych działaczy Komitetu Obrony Robotników. 22 stycznia 1978r. podpisał deklarację założycielską Towarzystwa Kursów Naukowych (TKN). Był członkiem i wykładowcą TKN, a także członkiem jego rady programowej. W okresie wydarzeń sierpniowych w 1980r. był sygnatariuszem skierowanego do władz komunistycznych apelu 64 naukowców, literatów i publicystów o podjęcie dialogu ze strajkującymi robotnikami. Związał się wówczas z ruchem społecznego protestu robotników z Gdańska, był członkiem Komisji Ekspertów przy Międzyzakładowym Komitecie Strajkowym (MKS) w Gdańsku. Następnie został jednym z doradców powstającego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. W 1981r. na I Krajowym Zjeździe Delegatów NSZZ „S” przewodniczył Komisji Programowej, stając się głównym autorem programu Samorządna Rzeczpospolita. Po wprowadzeniu stanu wojennego został internowany, zwolnienie uzyskał w grudniu 1982r. Pełnił następnie funkcję doradcy zdelegalizowanej „Solidarności”, blisko współpracował z Lechem Wałęsą. 17 maja 1983r. został aresztowany pod zarzutem organizowania nielegalnych zebrań, w lipcu tego samego roku zwolniony na mocy amnestii. 10 października 1986r. sygnatariusz apelu do władz USA o zniesienie sankcji gospodarczych wobec Polski. Brał udział w rozmowach plenarnych w czasie obrad tzw. Okrągłego Stołu z władzami PRL w 1989, które doprowadziły do wyborów parlamentarnych w Polsce i powstania tzw. Sejmu kontraktowego. W wyborach tych po raz pierwszy zdobył mandat poselski, później był wybierany posłem na Sejm w 1991r., 1993r. i 1997r. W Sejmie kontraktowym przez część kadencji kierował obywatelskim Klubem Parlamentarnym. Należał do założycieli Ruchu Obywatelskiego Akcja Demokratyczna (ROAD), Unii Demokratycznej (UD) oraz Unii Wolności (UW). Był przewodniczącym klubu parlamentarnego UD oraz UW w okresie 1990–1997. Od 2000r. do 2001r. pełnił funkcję przewodniczącego Unii Wolności. Od 2005r. do śmierci należał do Partii Demokratycznej demokraci.pl. W X kadencji Sejmu PRL, a także w I i II kadencji Sejmu RP przewodniczył Komisji Spraw Zagranicznych, kierował też Komisją Konstytucyjną (1989–1991) i Komisją Prawa Europejskiego (2000–2001). W 2001r. ubiegał się o reelekcję, jednak kierowana przez niego UW w tych wyborach parlamentarnych nie

przekroczyła wyborczego progu. Po wyborach parlamentarnych w 1991r. Lech Wałęsa nieformalnie powierzył mu sformowanie nowego rządu, jednak misja ta zakończyła się niepowodzeniem. Po utworzeniu koalicji Akcja Wyborcza Solidarność (AWS) - Unia Wolności (UW), 31 października 1997r. objął stanowisko ministra spraw zagranicznych. W 1998r. pełnił funkcję przewodniczącego Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE). 12 marca 1999r. w imieniu rządu polskiego złożył dokumenty ratyfikacyjne Paktu Północnoatlantyckiego (NATO) w depozycie rządu Stanów Zjednoczonych. W 2000r. stworzył nową strategię polityki RP wobec Federacji Rosyjskiej. Polegała ona na jednoczesnym wspieraniu demokratycznych dążeń krajów postkomunistycznych oraz pokojowym rozwiązaniu kwestii spornych na linii Warszawa-Moskwa. Złożył dymisję z zajmowanego stanowiska po rozpadzie koalicji rządowej AWS-UW, urząd ministra sprawował do 30 czerwca 2000r. W wyborach do Parlamentu Europejskiego 13 czerwca 2004r. został wybrany europosem z komitetu Unii Wolności, zdobywając w okręgu warszawskim największą liczbę głosów (również wśród Polonii). W Parlamencie Europejskim wchodził w skład frakcji Porozumienia Liberałów i Demokratów na rzecz Europy. W 2007r. odmówił złożenia oświadczenia lustracyjnego, tłumacząc, że zrobił to w 2004r.

Zginął 13 lipca 2008r. w wypadku drogowym w Lubieniu w powiecie nowotomyskim. Został pochowany na cmentarzu Wojskowym na Powązkach.

Źródło:

1. Wikipedia, Wolna encyklopedia
2. Dzieje.pl
3. Fundacja Geremka
4. Encyklopedia Solidarności

SEKRETARZ MIASTA PŁOCKA
Albert Dyna
Albert Dyna

DYREKTOR
Wydziału Geodezji

Kamila Lewińska
GEODETA MIASTA